

Rozjímání na první sobotu (září 2024)

KORUNOVÁNÍ TRNÍM

P. Marcin Sobiech

Nejbolestnější Matko, rád bych v tento krásný den, kdy můžeme přinášet smír za hříchy proti Tvému Neposkvrněnému Srdci, s Tebou strávil těchto pár chvil. Dej mi, prosím, milost soustředění. Vyprošuj mi nyní dary Ducha Svatého.

Nejsvětější Duchu, věčná lásko Otce i Syna, klaním se ti, děkuji ti, miluji tě, prosím tě za odpuštění všeho, čím jsem tě zarmoutil já nebo můj bližní. Sestup s hojnou milostí při svěcení biskupů, kněží, při profesi řeholníků a řeholnic, při biřmování všech věřících; buď světlem, posvěcuj a zapaluj. Tobě, Duchu pravdy, zasvěcuji svou mysl, představivost a paměť; osvěcuj mě. Dej, ať poznám Ježíše Mistra a rozumím jeho evangeliu a učení Církve svaté. Rozmnož ve mně dar umění, rozumu, moudrosti a rady.

Maria, chci s tebou rozjímat o umučení tvého Syna. Nebyla jsi přítomna na místě, kde byl uvězněn, zadržován. Evangelisté nepíší o tvé přítomnosti při bičování a korunování trním. Jako nejněžnější Matka jsi díky spojení svého Srdce s Ježíšovým musela cítit, co Ježíš vytrpěl. Veď mě dnes po této bolestné cestě.

Svatý Jan popisuje odsouzeníhodné chování římských vojáků takto:

„Vojáci upletli z trní korunu, vsadili mu ji na hlavu, oblékli ho do rudého pláště, předstupovali před něj a provolávali: „Bud' zdráv, židovský králi!“ a bili ho. Pilát vyšel znovu ven a řekl židům: „Hle, dám vám ho vyvést, abyste uznali, že na něm neshledávám žádnou vinu.“ Ježíš vyšel s trnovou korunou a v rudém plášti. Pilát jim řekl: „Hle, člověk!“

Čin katů je pravděpodobně důsledkem předchozího Ježíšova rozhovoru s Pilátem, kdy se Poncius ptal na kralování tvého Syna a Ježíš odpověděl:

„Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král! Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

Ježíšovi nezáleželo na tom, aby ho jeho současníci považovali za potomka královské rodiny. Proto o tom mluví až nyní, když ví, že za několik hodin zemře za spásu světa. Tvůj Syn, Maria, tím, že vjíždí do Jeruzaléma a nedělá si nárok na moc, že nesahá po ozbrojené podpoře svých stoupenců, se od tohoto modelu panovníka značně odchyluje. Avšak On také nikdy neřekl, že není králem. Ba co víc, nezapřel to, co chtěl světu zjevit: Tedy Boží vládu neboli Boží království. Chtěl pouze jasným a čitelným způsobem představit, jaké je toto království. Proto o tomto království vyprávěl podobenství a vysvětloval je. Mnohem důležitější je však to, co udělal, aby ukázal, co to vlastně je, to jeho kralování.

Maria, ještě jednou bych se rád vrátil k popisu korunování trním tvého nejmilejšího Syna a tentokrát naslouchal záznamu Luisy Piccarretiové:

„Korunovaný Ježíši, Tvoji nepřátelé, stále krutější, Ti přikazují, aby sis sedl. Přehodí přes Tebe červené plátno, vezmou trnovou korunu a se satanskou zlobou Ti ji nasadí na oslavenou hlavu. Pak údery holí vrážejí trny koruny do Tvého čela a některé z nich dosahují až

k Tvým očím, uším, zabodávají se do kostí hlavy a dokonce zasahují i zadní stranu krku... Má lásko, jaké mučení! Jaké nevýslovné utrpení! Kolik krutých smrtí prožíváš! Po Tvé tváři stéká krev, takže už není vidět nic než krev. Ale pod těmito trny a pod touto krví lze vidět Tvou nejsvětější Tvář, vyzařující dobrotu, pokoj a lásku... Kati, kteří chtějí dokonat tragédii, Ti zavážou oči, vloží Ti do ruky rákos jako žezlo a začnou se Ti vysmívat. Pozdraví Tě jako židovského krále, udeří Tě do koruny, políčkují Tě a řeknou Ti: Hádej, kdo Tě uhodil! Mlčíš a reaguješ zadostiučiněním za ctižádostivost těch, kdo se snaží získat království, postavení a pocty, a za ty, kdo po dosažení tak velké moci nejednají čestně a přispívají k úpadku národů a jim svěřených duší, a jejich špatné příklady svádějí ostatní ke zlu a jsou příčinou záhuby duší... Touto třtinou, kterou svíráš v ruce, odčiňuješ tolik zdánlivě dobrých skutků, které však postrádají vnitřního ducha a jsou konány dokonce se zlými úmysly. Urážkami a zavazováním očí dáváš zadostiučinění za ty, kdo zesměšňují nejposvátnější věci, diskreditují je a znesvěcují, a dáváš zadostiučinění za ty, kdo zavazují oči své mysli, aby neviděli světlo Pravdy. S těmito zavázanýma očima nás žádáš, abychom ze sebe odstranili zaslepenost vášněmi, bohatstvím a požitky. Můj Králi Ježíši, Tvoji nepřátelé pokračují ve svých urážkách. Krve vytékající z Tvé Nejsvětější hlavy je tolik, že dosahuje i k Tvým ústům a způsobuje, že Tvůj něžný hlas ke mně nedoléhá zřetelně. Já však nemohu dělat to, co Ty. Proto přicházím do Tvé náruče, chci podepřít Tvou hluboce zraněnou a bolavou hlavu a chci vložit svou hlavu pod tyto trny, abych pocítila jejich bodání...“.

Matko, jak velmi blízko se Bůh přiblížil k nám, svému stvořením, ale skutečně my všichni ve svých srdcích toužíme po vyšších věcech, přejeme si povznést se a konat dobro? Když se snažím tyto touhy oživit, chci si jasně uvědomit Boží ujištění: Pokud dovolím Bohu jednat, stanu se – ať už se nacházím na jakémkoli místě – užitečným a nečekaně účinným nástrojem. Nesmím ze zbabělosti zklamat Boží důvěru, a proto nebudu opovážlivě a naivně podceňovat obtíže, s nimiž se na své křesťanské cestě setkám.

Matko se Srdcem obklopeným trnovou korunou! Ježíš je Král, který je uctíván s bolestí a výsměchem, ale jehož vládu nelze ignorovat. Tvůj trpící Syn, aby respektoval mé slabosti, mé rány a jizvy na duši z traumat a často i mou zbabělost a přizpůsobivost, nechává vyjádřit svou královskou důstojnost tak, jak to činí jeho královské atributy: trnová koruna, rákos a purpurový plášť. On ví, že potřebuji Jeho vládu, protože je mou spásou. Proto přijímá tuto korunu upletenou z trnitých větví, aby byl naším Králem.

Ó nejtrpělivější Ježíši, vzpomeň si na strašná muka, která jsi vytrpěl, když ti na hlavu nasadili trnovou korunu. Vzpomeň si na nesnesitelnou bolest, když ti těžkým rákosem zatloukli trny té trnové koruny hluboko do hlavy a probodly celé čelo. Ach, jak hojně z Tvé hlavy vytékala Tvá Nejsvětější Krev, jak velké byly bolesti, které probodávaly Tvé Srdce. Vždyť bolesti, které Ti trny způsobily, pronikly nejen Tvou hlavou, ale i Tvé nejsladší Srdce; nemilosrdné rány pronikly všemi Tvými údy. Krutí kati, místo aby Tě litovali, se Ti však ještě více vysmívali a posměšně před Tebou klečeli a zasazovali rány do Tvé zraněné svaté Tváře. Padám před Tebou, můj Spasiteli, trním korunovaný, a vzdávám Ti úctu a chválu, která Ti náleží. Padám na kolena a s největší oddaností Tě zdravím a říkám:

„Bud' pozdraven židovský král, nejmilejší ženichu mé duše. Děkuji Ti z hloubi srdce za bolestné korunování trním, za ponižující obvinění a pokorně Tě prosím: rač mi skrze zásluhy tohoto umučení odpustit tvrdohlavost, pýchu a povýšenost, kterými jsem zhřešil. Amen.

Ave Maria!